

[Søren P. Larsen.]

2 Kr. 40 Øre som Præmieforhøjelse; dette Udgangspunkt er forhaabentlig sagligt og ikke tilfældigt bestemt. Ogsaa dér tror jeg dog, at vi i Udvalget vil anmode Ministeren om, og naturligvis faa at vide, hvorfor man har valgt dette Tal.

Naar man ikke har valgt et Tal, der dækker den hele Merudgift, maa vi have at vide, hvorfor man har valgt at dække netop denne Brøkdelen af Beløbet. Jeg kan ikke andet end anerkende, at Ministeriet gennem Fremsættelsen af dette Lovforslag siger, at hvis der er Brug for flere Penge til Alderdomsforsørgelsen, til Folkeforsikringen, saa maa den Adgangspræmie, som blev gennemført i 1933, forhøjes og Beløbet forøges. Jeg formener, at naar Ministeriet fremsætter et Forslag om en Forhøjelse med 2 Kr. 40 Øre, er det at opfatte som et Forhandlingsgrundlag fra Ministeriets Side, og vi er villige til sammen med Regeringen at drøfte hele dette Spørgsmaal, ogsaa det Materiale, der danner Baggrunden for Fastlæggelsen af netop dette Tal 2 Kr. 40 Øre. Skulde vi komme til det Resultat, at det er for stort et Beløb, kan det være, at vi vil stille Ændringsforslag om at sætte det ned, og omvendt, hvis det modsatte skulde være Tilfældet.

Jeg forstod paa den højtærede Minister ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, at han indbød Rigsdagens Partier til Forhandling om dette Spørgsmaal, og derfor mener jeg, at det vil være rigtigt allerede ved første Behandling at nævne nogle af de Punkter, hvorom Forhandling kan opstaa, og derfor har jeg peget paa Ændring af Grænsen fra 65 til 60 Aar og paa Præmiebetalingens Forhøjelse, som Ministeriet har stillet Forslag om.

Og saa vil jeg sige, at det lyder jo helt godt, naar det ærede Medlem Hr. Villumsen — det var en Tone fra de gode gamle Dage — faldt hen i lidt Rørelse og sagde, at han kunde egentlig — det var ikke de Ord, men det var Meningen, jeg kender jo det ærede Medlem Hr. Villumsen — godt unde de gamle at faa lidt mere i Aldersrente. Jeg vil sige rent ud — hvem kan ikke unde dem det? Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan vise os et eneste Menneske i denne Sal eller i denne By eller i dette Land, der ikke kunde unde de gamle endnu bedre Kaar, end de har.

Det ærede Medlem Hr. Villumsen ligesom sukkede over, at i 1933 ved Socialreformens Gennemførelse skulde man jo forliges om Satserne. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Villumsen var i Rigsdagen paa det Tidspunkt, jeg tror det ikke. (*Villumsen:*

Jo). Virkelig, saa har det ærede Medlem ikke fulgt ret godt med, for jeg var med til at føre Forhandlingerne med Regeringen om Satserne, og naar jeg skal sige det rent ud, og det skal man jo, saa maa jeg sige, at der var ingen Spektakler med Regeringen i den Anledning, det var skam flinke og forstaaende og fornuftige Folk at have med at gøre, og jeg kan ikke mindes nogen bevæget Scene, hvor der har været stor Uro om Satsernes Størrelse. Det gik meget lettere, end jeg havde tænkt mig. Og det faktiske i dette Lovforslag, det beder jeg det ærede Medlem Hr. Villumsen lægge Mærke til, er dette, at fra regnet de skønsmæssigt beregnede Forhøjelser saa ligger Satserne i Dag, som de blev lagt ved det Forlig, hvor to Parter maatte række hinanden Haanden for at gennemføre en bestemt Lovgivning, og større Anerkendelse kan vi fra vor Side ikke forvente at faa hos de nuværende Regeringspartier, end at man fastlægger og lader de Satser uberørte, som vi forligsmæssigt skulde finde frem til i 1933. Naar det er Tilfældet, og naar det ærede Medlem Hr. Villumsen nu ved det, ved jeg ogsaa, at det ærede Medlem fremtidig vil sige, naar han taler med Aldersrentenydere: Det er ikke os Socialdemokrater alene, der kunde unde jer noget mere, Venstremændene kunde ogsaa godt unde jer noget mere! Jeg tror; det ærede Medlem vil faa ondt ved at finde Folk, der ikke kunde unde alle de gamle de bedst mulige Vilkaar, naar de efter en lang Arbejdsdag ikke længere har Kræfter og Evner til at fortsætte. Og dermed tænker jeg, at det lille Suk, som Socialdemokratiet altid i gamle Dage brugte, naar man drøftede sociale Problemer, nu kan sænkes ned i Ubemærketheden og blive liggende dér, hvor Militæragitationen og meget andet jo efterhaanden skal henvises til.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Villumsen, at han kunde tænke sig en virkelig Folkepensionering. Jeg maa jo sige, at hvis det ærede Medlem har tænkt det tilstrækkelig stærkt, saa skulde det ærede Medlem have tænkt det saaledes, at hans glimrende Tanke paa dette Omraade havde fundet Vej ind i Ministeriets Kreds, saaledes at vi ikke havde faaet dette Forslag, men i Stedet for havde faaet et Forslag, der udtrykte det ærede Medlems Ønsker og Forhaabninger vedrørende en Folkepensionering.

En Folkepensionering var en Overbygning, sagde det ærede Medlem, som han gerne vilde være med til. Jeg kan sige, at jeg vilde ogsaa med Interesse se et saa-